

Descans abans d'iniciar la muntada al Alto del Perdón

saborós: crema de xampinyons i, per a segon, truita de riu un poc insulsa. A les 10 de la nit, ja eren tots al llit (l'alberg, el tanquen a aquesta hora) i Gabriel es queixa: "des que era menut, feia temps que no hem gitava tan prompte! Amb el frontal al cap, per no molestar els altres companys d'habitació (que casualment eren de València), redacte aquest diari de bitàcola que espere continuar amb il·lusió els dies següents fins a aplegar a Santiago. En acabar d'escriure, llegiré una mica (Las enseñanzas de Don Juan, de Carlos Castañeda). Tico també llig un llibre; i Pedro i Gabriel intenten dormir: àrdua feina. Bona nit!

L'Alto del Perdón

Dia 5 d'agost de 2006 d. C.

A les 6.30 h de la matinada sona el despertador del mòbil. No som els primers a alçar-nos; a l'alberg els peregrins que fan el Camí a peu ja s'han llevat. Normalment ells matinen més ja que tracten d'aprofitar més el matí i les hores de fresqueta. Ens vestim, preparam les bicis amb les alforges i cap a les 7.30 de la matinada eixim de Roncesvalls. La veritat és que fa fred i està emboirat, i pareix que vulga ploure. Pedro es queixa i comenta que no ha pogut ni des-jejunar, ni prendre un tallat. Comencem a pedalejar en direcció a Zubiri. Ens internem per boscos d'alta montanya a través d'uns camins empinats amb innumerables baixades i pujades. El gruix del bosc és impressionant i el camí, estret però amb bon ferm, serpenteja entre arbres grandiosos. És un bosc de conte, el bosc de Caputxeta Roja. Després de recórrer 18 quilòmetres, es presenta el primer contractemps: a Gabriel, li cauen les alforges: un caragol mal ajustat se li ha descaragolat; impossible trobar-lo. Pedro, sense cap problema, soluciona l'infortuni.

A les 9.53 h del matí apleguem a Zubiri i busquem un bar per esmorzar. Fem un esmorzar copiós: ous ferrats amb pernill passat per la graella, cervesa, cafè i tallats. Portem fets 24 quilòmetres. L'oratge ha millorat i ha eixit el sol. A les 10.50 tornem a moure amb la panxa plena amb direcció Iruña. El paisatge és idil·lic. Prats verds, vaques, masets... tranquil·litat.

El perfil de l'etapa s'arregla i ja comencen les baixades que ens

portaran fins a Iruña. El Camí està replè de peregrins a peu que avancen i que saludem amb un cordial "bon camí". Ells ens tornen la salutació: "grazie", "thank you", "buen camino". Es respira companyonia, bon "rotllo".

Són les 13.30 h quan arribem a Iruña. A l'entrada de la ciutat, al costat del Club Natació Pamplona, hi ha un alberg de peregrins on podem encunyar la credencial. Ja portem 46 quilòmetres. Creuem Pamplona seguint el Camí que passa pel mig de la ciutat (plaça de Bous, carrer de l'Estafeta, plaça de l'Ajuntament...) i ens enfilem per una de les moltes pujades que ens queden per escalar: l'Alto del Perdón (780 m). No es tracta d'una pujada desmesurada, però ja portem rodats 50 quilòmetres i la calor de la canícula ens fa l'ascens més complicat. A les 16.00 h, coronem el famós Alto del Perdón, i, des d'aquest promontori, gaudim d'una bona vista de les terres de Navarra. El que ens espera ara és una vertiginosa baixada plena de cudols solts, els quals no ens permetran rodar; hem de baixar de la bici i, amb molt de compte, iniciar la baixada que, per aquesta circumstància, es fa llarga i perillosa.

L'alberg de Cidauqui

Són les 17.30 h i apleguem a Puente la Reina. Aprofitem per dinar-berenar (fruita i sucs). Decidim continuar pedalejant uns quilòmetres més fins a trobar un poble amb alberg i que, a més a més, no siga parada habitual de peregrins a peu, ja que, a l'hora d'hostatjar-se, tenen preferència sobre el ciclistes. Finalment, després de recórrer un total de 83 quilòmetres i haver pedalejat durant 7 hores i 40 minuts (10,8 km/h de mitjana), a les 19.15 h arribem a la preciosa població navarresa de Cirauqui. El primer que fem es buscar plaça en un alberg privat. Hi ha sort: tenen llits disponibles; i per un módic preu de 8 € dormirem, i per 10 € més soparem. La veritat és que estem bastant rebentats i Tico ha sofert una contractura al quàdriceps de la cama dreta. Esperem que demà estiga bé... perquè, si no, s'ho passarà malament.

Arribada a Estella

Descarreguem les alforges, encunyem la credencial del peregrí, ens dutxem, llavem la roba, l'estenem i fem una cervesa (ben merescuda) en un bar del poble, però sense encartar-nos, perquè a les 20.30 h, en un l'alberg, ja donen el sopar: uns espaguetis amb salsa picant i verdures acompanyats per unes extraordinàries mandonguilles amb tomaca, ensalada i, per a les darreries, iogurt amb fruita. Excel·lent!